

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Rev 1316/05
23.06.2005. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Dragiše Slijepčevića, predsednika veća, Ljiljane Ivković-Jovanović, Nikole Stanojevića, Nadežde Radević i Spomenke Zarić, članova veća, u pravnoj stvari tužioca AA, čiji je punomoćnik AB, advokat, protiv tužene BB, čiji je punomoćnik VV, advokat, radi raskida ugovora o doživotnom izdržavanju, odlučujući o reviziji tužene, izjavljenoj protiv presude Okružnog suda u Požarevcu Gž.br. 499/04 od 27.5.2004. godine, u sednici veća održanoj dana 23.6.2005. godine, doneo je

P R E S U D U

ODBIJA SE kao neosnovana revizija tužene izjavljena protiv presude Okružnog suda u Požarevcu Gž.br. 499/04 od 27.5.2004. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Okružnog suda u Požarevcu Gž.br. 499/04 od 27.5.2004. godine odbijena je kao neosnovana žalba tužene, te je potvrđena presuda Opštinskog suda u Žagubici P.br. 382/03 od 20.11.2003. godine kojom je raskinut ugovor o doživotnom izdržavanju R.br. 123/2000 zaključen 13.6.2000. godine, između tužioca, kao primaoca izdržavanja i tužene, kao davaoca izdržavanja, zbog poremećenih odnosa i promenjenih okolnosti, a obavezana je tužena da tužiocu naknadi troškove postupka u iznosu od 12.400,00 dinara.

Blagovremenom i dozvoljenom revizijom tužena pobija drugostepenu presudu zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka i zbog pogrešne primene materijalnog prava.

Republički javni tužilac se nije izjasnio o izjavljenoj reviziji, a tužilac nije podneo odgovor na reviziju.

Ispitujući pobijanu drugostepenu presudu u smislu člana 386. saveznog Zakona o parničnom postupku, u vezi sa članom 491. stav 4. republičkog Zakona o parničnom postupku ("Službeni glasnik RS", br. 125/04), revizijski sud je našao da revizija nije osnovana.

U provedenom postupku nisu učinjene bitne povrede parničnog postupka iz člana 354. stav 2. tačka 11. Zakona o parničnom postupku, na koje revizijski sud pazi po službenoj dužnosti. Navod u reviziji da su nižestepeni sudovi učinili bitnu povredu postupka jer nije odlučeno o protivtužbenom zahtevu koji se odnosi na naknadu za pruženo izdržavanje, predstavlja razlog sa kojeg se revizija ne može izjaviti u smislu odredbe člana 385. stav 1. ZPP-a. Pored navedenog, tužena nije do zaključenja glavne rasprave pred sudom podnela kod istog suda protivtužbu, već je samo izjavila da od tužioca traži da plati to što je sedela (živela) kod njega i da je tada voljna da raskine ugovor, a u protivnom da ne želi da raskine ugovor.

Prema utvrđenom činjeničnom stanju, parnične stranke su zaključile ugovor o doživotnom izdržavanju koji je overen pred Opštinskim sudom u Žagubici R.br. 123/2000 dana 13.6.2000. godine. Ovim ugovorom obavezao se tužilac, kao primalac izdržavanja, da se posle njegove smrti na tuženu, kao davaoca izdržavanja, prenese svojina tačno određene nepokretnosti, a tužena se obavezala da ga, kao naknadu za to, izdržava i da se brine o njemu do kraja njegovog života i da ga posle smrti sahrani. Tužena je u početku izvršavala svoje obaveze, a kako je vreme prolazilo ona je to činila sve manje, da bi na kraju 20.1.2003. godine napustila domaćinstvo tužioca i od tada nikakvo izdržavanje ne pruža. Tužena je i pre navedenog datuma više puta, bez razloga, odlazila od tužioca zanemarujući svoje obaveze. Tužena ne želi da vodi brigu o tužiocu smatrajući da su se odnosi poremetili.

U ovom slučaju pravilnom primenom materijalnog prava iz člana 201. ZON raskinut je predmetni ugovor o doživotnom izdržavanju na temelju odluke suda obzirom da su stranke živele zajedno, a njihovi su se međusobni odnosi toliko poremetili da je dalji zajednički život postao nepodnošljiv. Na ovo pravo tužioca da zahteva da sud raskine ugovor nema uticaja pitanje krivice za nastali poremećaj, jer kod raskida ugovora o doživotnom izdržavanju u smislu člana 201. ZON nije odlučno ko je kriv zbog poremećenih odnosa, niti je bitno da li obe strane ispunjavaju ili ne svoje ugovorne obaveze, već je jedino odlučno da li su usled bilo kojih subjektivnih ili objektivnih okolnosti odnosi ugovarača toliko poremećeni da postanu nepodnošljivi. Kako je prvostepeni sud utvrdio takvo stanje, pravilan je pravni zaključak nižestepjenih sudova da tužilac osnovano zahteva da se predmetni ugovor raskine.

Pored navedenog, kod predmetnog dvostrano obaveznog ugovora bitna je uzajamnost obaveza koje dolaze kao izraz saglasnosti volja stranaka. Stoga je raskid zbog neispunjenja osnovan saglasno članu 194. ZON, obzirom da nastupa uzajamnost obaveza u trenutku zaključenja ugovora o doživotnom izdržavanju. Za ovaj se razlog raskidanja ugovora o doživotnom izdržavanju traži samo objektivno neizvršavanje preuzetih obaveza.

Tužena u postupku pred prvostepenim sudom nije dokazala da je od strane tužioca bezrazložno sprečavana u nameravanom izvršavanju ugovorom preuzetih obaveza, da želi i da je spremna da izvršava obaveze iz predmetnog ugovora već, naprotiv, da ne želi više da vodi brigu o tužiocu.

Kod takvog stanja stvari, pravilno je primenjeno materijalno pravo kada je tužbeni zahtev tužioca usvojen i odlučeno kao u izreci prvostepene presude. Za takvu odluku nižestepeni sudovi su dali valjane razloge koje prihvata i revizijski sud, tako da se u reviziji tužene neosnovano ukazuje na pogrešnu primenu materijalnog prava.

Na osnovu navedenog, primenom člana 393. saveznog ZPP-a u vezi sa članom 491. stav 4. republičkog Zakona o parničnom postupku ("Službeni glasnik RS", broj 125/04) revizija je kao neosnovana odbijena.

Predsednik veća

sudija,

Dragiša Slijepčević, s.r.

Za tačnost opravka

zž